

Sygn. akt *XVII AmA 49/10*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Protokolant sądowy – stażysta Anastazja Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...). (...) *Spółki Akcyjnej w Z.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów*

o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 grudnia 2009 roku (...) Nr (...)

orzeka:

1. uchyla Decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 grudnia 2009 roku (...) Nr (...),
2. zasądza od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz (...). (...) *Spółki Akcyjnej w Z.* kwotę 1377 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt *XVII AmA 49/10*

UZASADNIENIE

W dniu 11 grudnia 2009 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany w dalej „Prezesem UOKiK”) wydał decyzję nr (...), w której:

I. po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów uznał działanie (...). (...) S.A. z siedzibą w Z. k/W. stanowiące nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, polegającą na kierowaniu do konsumentów informacji wprowadzających w błąd co do oceny i akceptacji przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ostatecznej treści postanowień przekazywanych konsumentom w ramach procesu anektowania przedwstępnych umów sprzedaży za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 1 marca 2009 roku;

II. po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów nakazał (...). (...) S.A. z siedzibą w Z. k/W. publikację przedmiotowej decyzji w całości na koszt (...). (...) S.A. z siedzibą w Z. k/W. na stronie internetowej przedsiębiorcy www.jwconstruction.com.pl (przy czym odnośnik do treści decyzji powinien zostać umieszczony na stronie głównej www.jwconstruction.com.pl) w ciągu 14 (czternaście) dni od daty uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji oraz utrzymywanie jej na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 6 miesięcy, a ponadto dwukrotną publikację pkt I i III sentencji decyzji na koszt (...). (...) S.A. z siedzibą w Z. k/W. na jednej z pięciu pierwszych stron dzienników Rzeczpospolita (wydanie poniedziałkowe) oraz gazeta (...) (wydanie środowe) o powierzchni co najmniej 24 (dwadzieścia cztery)cm x 14 (czternaście)cm, rozmiar czcionki co najmniej 13 (trzydzieści) w ciągu 30 (trzydzieści) dni od daty uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji, z tym że okres między przedmiotowymi publikacjami powinien wynosić co najmniej 7 (siedem) dni;

III. nałożył na (...). (...) S.A. z siedzibą w Z. k/W. karę pieniężną w wysokości 4.191.281,00 zł (słownie cztery miliony sto dziewięćdziesiąt jeden tysięcy dwieście osiemdziesiąt jeden złotych) płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odwołaniu od powyższej decyzji powódka (...). (...) S.A. z siedzibą w Z. k/W. (zwana dalej Spółką) zaskarżyła ją w całości, zarzucając:

1) naruszenie art. 24 i art. 27 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 4 i art. 5 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym poprzez ich błędna interpretację i niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że działanie (...). (...) S.A. z siedzibą w Z. k/W. nosiło cechy bezprawności, tj. spełniało przesłanki zawarte w normach prawnych wyrażonych w art. 4 i art. 5 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, podczas gdy zachowanie to było konsekwencją zobowiązań nałożonych na powódkę decyzją Prezesa UOKiK nr (...), co może również skutkować nieważnością skarżonej decyzji w związku z brzmieniem art. 156 § 1 pkt 2 kpa jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa;

2) naruszenie art. 97 § 1 pkt 4 kpa poprzez jego niezastosowanie i niezawieszenie postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia przez sąd sprawy z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK nr (...), co w ocenie powoda, miałyby decydujący wpływ na istnienie przedmiotu postępowania zakończonego przedmiotową decyzją;

3) naruszenie art. 7, art. 8 i art. 77 kpa, w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i art. 233 § 1 kpc, w związku z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez niewłaściwą oceną zebranego materiału dowodowego w sprawie oraz jego fragmentaryczne zebranie, w tym nieuwzględnienie wcześniejszych decyzji Prezesa UOKiK mających immanentny związek z postępowaniem zakończonym skarżoną decyzją i w efekcie czego nieuzasadnione przyjęcie, iż zachowanie powódki spełnia przesłanki art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 4 i art. 5 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym;

4) naruszenie art. 26 ust. 2 w związku z art. 27 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez bezpodstawne nakazanie publikacji zaskarżonej decyzji na stronie internetowej przedsiębiorcy oraz dwukrotną publikację pkt. I i III zaskarżonej decyzji w dziennikach (...) i Gazeta (...);

5) naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez bezpodstawne nałożenie kary pieniężnej w pkt. III decyzji;

6) naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez przyjęcie przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej przesłanek, które w przedmiotowej sprawie nie znajdują zastosowania oraz pominięcie okoliczności zaistniałych w sprawie;

7) naruszenie art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 4 i art. 5 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i

konsumentów w związku z zasadą *Ne bis in idem* (orzeczenie dwa razy w tej samej sprawie) poprzez ukaranie Spółki po raz drugi za to samo zachowanie.

W odwołaniu od powyższej decyzji powódka wniosła o:

1. zmianę decyzji Prezesa UOKiK w pkt I poprzez uznanie, że zarzucane Spółce zachowania, nie wyczerpują przesłanek praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów;
2. zmianę decyzji w pkt II poprzez umorzenie postępowania w zakresie nałożonego zobowiązania;
3. zmianę decyzji w pkt III i umorzenie postępowania w zakresie nałożenia kary pieniężnej.

Z ostrożności procesowej powódka wniosła o:

4. zmianę decyzji w pkt II poprzez zdjęcie z powódki zobowiązania do publikacji pkt I i III sentencji niniejszej decyzji na stronie internetowej powoda oraz w dziennikach ogólnopolskich (Gazeta (...)) i (...)
5. zmianę decyzji w pkt. III poprzez obniżenie kary pieniężnej z uwagi na naruszenie przez Prezesa Urzędu art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez przyjęcie przy ustaleniu wysokości kary pieniężnej okoliczności zaistniałych w sprawie, istotnych dla ustalenia wysokości kary pieniężnej,
6. lub uchylenie decyzji w zakresie jej pkt. I, II lub III.

Ponadto wniosła o:

7. zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych.

Niezależnie od powyższego powódka wniosła o załączenie do akt niniejszej sprawy oraz dopuszczenie dowodu z wymienionych w odwołaniu dokumentów.

W odpowiedzi na odwołanie od decyzji pozwany wniósł o oddalenie odwołania w całości odwołania, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz dopuszczenie dowodu ze skargi konsumentki i dokumentów wskazanych w odpowiedzi na odwołanie. Prezes UOKiK wskazał, iż zarzuty odwołania nie podważają zgodności z prawem ani też zasadności zaskarżonej decyzji, dlatego podtrzymuje swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Pozwany podniósł m. in. że zawarte w liście przewodnik kierowanym do konsumentów przez Spółkę wraz z aneksami nie były zgodne z prawdą, gdyż ostateczny kształt postanowień przedstawionych przez Spółkę w ich treści konsumentom różni się od kształtu postanowień zaakceptowanych przez Prezesa UOKiK na podstawie poczynionych za Spółką uzgodnień w trakcie postępowania zakończonego wydaniem Decyzji nr (...). Powyższym działaniem zdaniem Prezesa UOKiK Spółka wprowadziła w błąd co do oceny i akceptacji przez Prezesa Urzędu ostatecznej treści postanowień.

Pismem procesowym z dnia 21 września 2011 roku powódka wniosła o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do czasu prawomocnego zakończenia toczącego się przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów procesu z powództwa Spółki przeciwko Prezesowi UOKiK o nałożenie kary pieniężnej oznaczonego sygn. akt XVII AmA 229/09. Nadto podtrzymała w całości stanowisko zawarte z odwołaniu od przedmiotowej decyzji i podkreśliła, że pismo przewodnie przekazane konsumentom przez Spółkę zawiera prawdziwą, pełną i rzetelną informację.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powódka – (...). (...) S.A. z siedzibą w Z. k/W. wpisana jest do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – Rejestru Przedsiębiorców pod nr KRS (...).

Decyzją z dnia 28 listopada 2008 roku nr (...) Prezes Urzędu nałożył na Spółkę obowiązek usunięcia z obowiązujących w obrocie konsumenckim umów zakwestionowanych przez niego postanowień umownych, których treść była tożsama

z treścią postanowień umownych wpisanych do rejestru postanowień wzorców uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479[45] kpc.

W ramach realizacji nałożonego na Spółkę zobowiązania w terminie od 1 marca 2009 roku powódka kierowała do konsumentów aneks zmieniający treść zawartych uprzednio przedwstępnych umów sprzedaży oraz pismo przewodnie zawierające następującą treść: „Działając zgodnie z wytycznymi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w związku przesyłamy Aneks do „Przedwstępnej umowy Sprzedaży” nr (...) zawierający postanowienia odpowiadające nałożonym na Spółkę wymogom. Postanowienia w nim zawarte, zgodnie z oceną UOKiK, gwarantują Państwu zachowanie zasad równości stron w czynnościach cywilnoprawnych jak również wykluczają zapisy, które uznane zostały za niedozwolone”. Dnia 31 marca 2009 roku Spółka przedstawiła Prezesowi UOKiK sprawozdanie wraz z przykładowymi wzorami aneksów podpisanych umów.

Postanowieniem z dnia 12 maja 2009 roku Prezes UOKiK wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej z tytułu niewykonania w sposób określony zobowiązania określonego w pkt. III decyzji z dnia 28 listopada 2008 roku.

Spółka (...)W. (...) S.A. zakwestionowała zasadność wszczętego postępowania podnosząc, że nałożone decyzją z dnia 28 listopada 2008 roku zobowiązanie wykonała i wniosła o umorzenie postępowania na podstawie art. 10 kpa.

W dniu 3 listopada 2009 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał decyzję nr (...), na mocy której nałożył na Spółkę karę pieniężną w wysokości 997.928 zł. Od powyższej decyzji Spółka w dniu 20 listopada 2009 roku wniosła odwołanie zaskarżając ją w całości.

Dnia 29 lipca 2009 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął przeciwko (...). (...) S.A. postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na: kierowaniu do konsumentów informacji wprowadzających w błąd co do oceny i akceptacji przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ostatecznej treści postanowień przekazywanych konsumentom w ramach procesu anektowania przedwstępnych umów sprzedaży, co mogło stanowić nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i jako naruszenie zbiorowych interesów konsumentów mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W dniu 11 grudnia 2009 roku Prezes UOKiK wydał decyzje, w której uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy w rozumieniu art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie Spółki polegające na kierowaniu do konsumentów informacji wprowadzających w błąd co do oceny i akceptacji przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ostatecznej treści postanowień przekazywanych konsumentom w ramach procesu anektowania przedwstępnych umów sprzedaży, co mogło stanowić nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Od powyższej decyzji powód złożył w dniu 28 grudnia 2009 roku odwołanie, w którym zaskarżył ją w całości.

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2012 roku sygn. akt XVII AmA 229/09 Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił decyzję z dnia 28 listopada 2008 roku nr (...) i rozstrzygnął o kosztach. Od ww. wyroku Prezes UOKiK złożył apelację zaskarżając go w całości.

W dniu 19 czerwca 2013 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 1546/12 wydał wyrok oddalający apelację Prezesa UOKiK i rozstrzygając o kosztach.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i aktach administracyjnych i uznał stan faktyczny ustalony przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na dzień wydania decyzji to jest 11 grudnia 2009 roku za prawidłowy i bezsporny. Powód nie zaprzeczył ustaleniom poczynionym przez Prezesa URE dokonując jedynie innej interpretacji okoliczności faktycznych wskazanych w decyzji, w związku z czym uznać należało je za przyznane na podstawie art. 230 kpc.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione przez powódkę odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie należy w pierwszej kolejności dokonać analizy art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (zwanej dalej „uokik”).

Istotą art. 28 uokik jest sytuacja, kiedy organ ochrony konsumentów w drodze decyzji administracyjnej nakłada na przedsiębiorcę określone obowiązki, uwzględniając przy tym propozycje strony postępowania. Organ wydając decyzję na podstawie powyższego przepisu stwarza tym samym możliwość samodzielnego określenia przez przedsiębiorcę optymalnego sposobu eliminacji kwestionowanych praktyk. Propozycja sposobu usunięcia niedozwolonych praktyk musi jednakże uprzednio przejść przez akceptację określonego organu.

Co do przedmiotu zobowiązania, a co czyni przedmiotową sprawę sporną, to ustawa nie konkretyzuje treści zobowiązania. Ustawodawca wskazuje na ogólny sposób podjęcia lub zaniechania określonych działań, co pozwala stronie na pewien zakres swobody przy formułowaniu treści zobowiązania, jednakże mając za istotny związek treść zobowiązania z zarzucanym naruszeniem i mieszcząc się w ramach kompetencji organu. Zgodnie z poglądem doktryny takie rozwiązanie ustawodawcy jest w pełni uzasadnione, gdyż istnieje wiele rozwiązań, które przyczyniają się do usunięcia naruszeń zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i sprawia, że zobowiązanie przedsiębiorcy do określonego zachowania inne niż wypływające od przedsiębiorcy jest niedopuszczalne (Banasiński Cezary, Piontek Eugeniusz, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz Warszawa 2009, s. 1176).

Decyzja wydawana na podstawie art. 28 składa się z dwóch obligatoryjnych elementów tj. nałożenia na przedsiębiorcę obowiązku wykonania zobowiązań oraz obowiązku składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań, jednakże decyzja może także zawierać elementy fakultatywne poprzez określenie terminu wykonania zobowiązań (art. 28 ust. 2) oraz nadanie decyzji w całości lub części rygoru natychmiastowej wykonalności (art. 103) (Banasiński Cezary, Piontek Eugeniusz, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz Warszawa 2009, s. 1176).

Odnosnie pierwszego z elementów, należy wskazać, że niezbędne jest określenie tych zobowiązań. W decyzji mogą być wymienione tylko takie zobowiązania, których wykonania podjął się sam przedsiębiorca. Dlatego Prezes nie może wskazać w decyzji zobowiązania, którego przedsiębiorca nie zaakceptował.

Drugim obligatoryjnie występującym w decyzji elementem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań. Decyzja powinna określać bądź dokładne daty, do których przedsiębiorca ma składać informacje, bądź wskazywać, co jaki okres ma to czynić. Ilość i częstotliwość składanych informacji może różnić się bardzo w zależności od konkretnego przypadku. Wpływ na to będzie miał rodzaj zobowiązań przedsiębiorcy. O ile jednak zobowiązania przedsiębiorcy mogły być przedmiotem swoistych negocjacji między Prezesem, a przedsiębiorcą, to Prezes sam tylko decyduje o terminach składania informacji i o szczegółowości tej informacji. Nie może jednak ten obowiązek przerodzić się w dodatkową sankcję i element represji wobec przedsiębiorcy.

W analizowanym stanie faktycznym na Spółkę został nałożony obowiązek wyrażony w zakresie określonym w sentencji Decyzji (...) z dnia 28 listopada 2008 roku polegający na zaniechaniu działań poprzez aneksowanie umów już istniejących w obrocie prawnym do dnia 1 marca 2009 roku.

W uzasadnieniu zaskarżonej przez Spółkę w niniejszym postępowaniu decyzji, Prezes UOKiK wskazał, iż postanowienia umowne zawarte w aneksie różniły się od postanowień zaakceptowanych przez organ w decyzji (...), a tym samym zachodzą przesłanki uzasadniające uznanie działań powódki za nieuczciwą praktykę rynkową polegającą na działaniu wprowadzającym w błąd, co zdaniem Sądu jest całkowicie błędne.

Z treści sentencji przedmiotowej Decyzji wynika obowiązek zaprzestania stosowania przez Spółkę klauzul abuzywnych w stosunkach z konsumentami w drodze aneksowania dotychczas zawartych umów deweloperskich. Nie wynika natomiast określony sposób aneksowania przez Spółkę dotychczasowych umów, w którym Prezes UOKiK upatruje niewywiązanie się Spółki z zobowiązania, i o którym wspomina dopiero w uzasadnieniu swojej decyzji.

Zgodnie z doktryną oraz z linią orzecniczą to właśnie w sentencji decyzji zobowiązującej należy określić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, a także zobowiązanie nałożone na przedsiębiorcę (Przybysz Piotr, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2011, ss. 504; D. Maślik w: T. Skoczny, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, Komentarz, Warszawa 2009, s. 1054, tak także Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 12 kwietnia 1999 r., sygn. akt. IV S.A. 1886/96, LEX nr 48694, Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 listopada 2006 r., sygn. akt III S.A./ Wa 2515/06, nie publ.). Na gruncie kodeksu postępowania administracyjnego przyjmuje się, że rozstrzygnięcie musi być sformułowane w taki sposób, aby możliwe było następnie wykonanie decyzji dobrowolnie lub z zastosowaniem środków egzekucji administracyjnej. Wywody będące zaś częścią uzasadnienia, choć stanowią część decyzji administracyjnej nie mogą wpływać na zmianę zakresu obowiązku sformułowanego w rozstrzygnięciu Decyzji. Konkretyzacja prawa nie dokonuje się w uzasadnieniu, a w rozstrzygnięciu decyzji; uzasadnienie ma „objasniać” tok myślenia prowadzący do zastosowania przepisu prawnego. Uzasadnienie ma zatem za zadanie jedynie objasnić zastosowanie przepisu prawnego, nie może natomiast być oceną prawną mającą moc wiążącą. O ile może być wydana decyzja bez uzasadnienia, to nie może zostać wydana decyzja bez rozstrzygnięcia (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 15 sierpnia 1985 r., sygn. akt III SA 730/85, GAP 1987, nr 5 s. 43). Dlatego też rozstrzygnięcia decyzji nie można domniemywać ani wyprowadzać z treści uzasadnienia, powinno być jednoznaczne i nie budzące żadnych wątpliwości (tak wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 12 kwietnia 1999 r., IV SA 1886/96, LEX nr 48694). Warto także wskazać na art. 107 kpa, z kontekstu którego wynika, że tylko rozstrzygnięcie jest wiążącą wypowiedzią organu administracji publicznej co do istoty sprawy. W przypadku zaś sprzeczności między rozstrzygnięciem, a uzasadnieniem pierwszeństwo należy przyznać rozstrzygnięciu (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 17 grudnia 1999 r., IV SA 2070/97, LEX nr 48693).

Z uwagi na centralne miejsce rozstrzygnięcia w strukturze decyzji należy przychylić się do stanowiska powoda, że nie można z uzasadnienia wywodzić wniosków, co do zakresu przyznanych Spółce praw ani też obowiązków na nią nałożonych. Konkretyzacja prawa dokonuje się w rozstrzygnięciu decyzji, a nie w uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Poczynione przez Spółkę zmiany w zakresie kwestionowanych wzorców odpowiadają więc od samego początku treści sentencji Decyzji (...) z dnia 28 listopada 2008 roku jako, że Spółka podjęła działania do których została zobowiązana.

Należy podkreślić, że zgodnie z powyższą decyzją Spółka zobowiązana była do wyeliminowania zarzucanych w postępowaniu naruszeń prawa bez wskazania w sentencji decyzji sposobu jego wykonania, czyli bez wskazania formy brzmienia postanowienia, które w swej treści odpowiadałoby wymogom Prezesa UOKiK. Tym samym Prezes UOKiK nie nakazał Spółce dokonania zmian umów zgodnie z przedstawionym przez Spółkę wzorem załączonym do pisma z dnia 25 czerwca 2008 roku, ani też nie sprecyzował zobowiązania do wprowadzenia konkretnych zapisów, czy określonych zmian umowy. To zaś, że Spółka w piśmie z dnia 25 czerwca 2008 roku zobowiązała się do stosowania postanowień dotychczas zawartych umów do wskazanego przez nią wzorca, nie znalazło odzwierciedlenia w sentencji Decyzji (...). Nawet przy założeniu, że sposób wykonania nałożonego na Spółkę zobowiązania został wyraźnie określony należy zauważyć, że określenie to zostało dokonane przez Spółkę w ramach „luzu decyzyjnego”, a nie Prezesa UOKiK przez co sam sposób wykonania zobowiązania nie mieści się w ramach zobowiązania nałożonego przez Prezesa UOKiK w Decyzji (...) z dnia 28 listopada 2008 roku. Tym samym Spółka niezależnie od treści zobowiązania, zobowiązana była jedynie do wyeliminowania z obrotu postanowień, które Prezes UOKiK uznał za niedozwolone, określonych w sentencji rozstrzygnięcia.

Reasumując Spółka zaproponowała zakres zobowiązania w celu zmian zawartych dotychczas umów tak, aby nie stanowiły one klauzul niedozwolonych. Następnie zakres ten został przez Prezesa UOKiK zaakceptowany. Wydana Decyzja (...) nakłada obowiązek wykonania zobowiązań, nie precyzując sposobu jego wykonania. W efekcie Spółka podjęła działania zmierzające do wypełnienia zobowiązania ujętego w sentencji Decyzji (...) tj. aneksowała

funkcjonujące w obrocie prawnym umowy oraz dotrzymała terminu przedłożenia sprawozdania o stopniu realizacji zobowiązania określonego w sentencji decyzji. Podkreślić należy, że takie stanowisko przyjął również Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 19 czerwca 2013 roku pod sygnaturą akt IV ACa 1546/12.

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, jakoby zastosowanie zwrotów w treści listu przewodniego, który był załączany do wysyłanych konsumentom aneksów mogły wprowadzić w błąd konsumentów co do oceny i akceptacji przez Prezesa UOKiK ostatecznej treści postanowień przekazanych mu w ramach procesu anektowania przedwstępnych umów sprzedaży. Jak już wskazano, zobowiązanie nałożone na powodową Spółkę nie precyzowało sposobu jego wykonania, a tym samym należy przyjąć, że dowolnie dokonana eliminacja abuzywnych postanowień była zgodna z wytycznymi i oceną Prezesa UOKiK. Aneksowanie zwartych z konsumentami umów w sposób eliminujący z nich klauzul niedozwolonych nie było dobrowolnym działaniem Spółki, przez co nie podlegało odrębnej ocenie pozwanego. Stanowiło ono realizację zobowiązań nałożonych przez Prezesa UOKiK decyzją będących skutkiem takiej oceny i dokonane zostało zgodnie z jego wytycznymi – doprowadziło do wyeliminowania niedozwolonych zapisów.

W związku z powyższym zdaniem Sądu przekazywane konsumentom przez powódkę informacje zawarte w liście przewodnim załączonym do wysyłanych aneksów umów przedwstępnych sprzedaży, w których treści zawarto określenia „zgodnie z wytycznymi UOKiK” oraz „zgodnie z oceną UOKiK”, nie można uznać za wprowadzające w błąd i nieprawdziwe, ani prowadzące do zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta. Kierowane do konsumentów informacje nie wprowadzały w błąd co do oceny i akceptacji przez pozwanego ostatecznej treści postanowień, a takowe działanie Spółki nie stanowiło praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479^{31a} § 3 kpc uchylił zaskarżoną przez powoda w niniejszej sprawie decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 grudnia 2009 roku nr (...).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 kpc, w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Na kwotę 1377 zł składa się opłata sądowa w wysokości 1000 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej 360 zł wraz z kosztem opłaty skarbowej za złożenie dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w kwocie 17 zł.

SSO Dariusz Dąbrowski